

Oud geleerd, jong gedaan

Tekst en foto's Jeffrey Meijer

"Ja! Kijk daar loopt de koningin," roept de 13-jarige Jessy, "Heb jij de stift bij je oma, om haar te markeren?"

Online geleerd is samen gedaan

Kleinzoon Jessy Kroon en oma Silvia Oremus imkeren samen sinds september 2019. Het begon tijdens een vakantie op de Veluwe waar ze samen een bijenkast zagen. Nieuwsgierig kwamen ze dichtbij en vol interesse zagen ze de bijen in en uit de kast vliegen. "Zullen wij ook bijen gaan houden?" vroeg Silvia aan Jessy. En zo geschiedde. Silvia is begonnen met een volkje in haar achtertuin in Purmerend en volgde een online cursus. Eerst de theorie met behulp van een Power-Point-presentatie, daarna filmpjes bekijken en dan zelf de kast openmaken. Samen met de toen 8-jarige Jessy op zoek naar stuifmeel, nectar, eitjes, larfjes en koninginnencellen.

Een plus een is vier

Het ging in dat voorjaar voorspoedig, gezellig gezoem in de tuin. De burens merkten er vrij weinig van. De eerste zwerm werd een feit, gelukkig hing deze in een boom in de eigen tuin. Haha, een tweede volk! Maar het werd steeds drukker in de tuin en door de tuin lopen zonder dat er een bij in de haren vloog kwam steeds minder vaak voor. Toen er nog twee keer een zwerm afkwam en er vier kasten in de tuin, in een dichtbevolkte woonwijk, stonden werd het tijd om een andere locatie te zoeken. Jessy en Silvia vonden er twee. Silvia vertelt: "We vonden een prachtige tuin in Hobrede en bij het dierenasiel in Purmerend waren we ook welkom. En misschien was het volgen van een fysieke cursus ook wel een goed idee. Ik meldde mij aan voor de basiscursus imkeren bij Bijenteeltvereniging Beemster en omstreken."

Bezig bijtje

Jessy zit nu in de eerste klas van het voortgezet onderwijs. De cijfers zijn goed. Dat is goed nieuws, maar helaas krijgt Jessy daardoor steeds minder tijd

om met oma naar de bijtjes te gaan. Jessy: "Ik vind de schooldagen lang. Ik voetbal drie keer doordeweeks en minimaal een keer in het weekend én ik help mijn vader met duivenmelken. Meerdere keren per dag trainen wij de duiven. Zij vliegen dan een oriëntatierondje om het huis en met een emmer met voer lokken we ze weer naar binnen. Duiven oriënteren zich ten opzichte van de zon. Net als bijen dat doen," legt Jessy uit. "Dat Jessy het zo druk heeft vind ik wel jammer," zegt Silvia. "Het is namelijk zo ontzettend leuk om iets samen met je kleinkinderen te doen. Behalve dat het leuk en gezellig is, is het ook praktisch. Zelf zie ik nooit de koningin lopen, Jessy wel. Die vindt haar bijna altijd. Maar ook als wij klaar zijn bij de bijen is de scherpe blik tijdens het opruimen van Jessy fijn. Het zal niet de eerste keer zijn dat ik iets vergeet."

Spreekbeurt

Op school vinden zijn klasgenoten het stoer, maar ook een beetje eng dat Jessy in de bijen werkt. Toch is het het onbekende dat ze bang maakt, denkt Jessy. "In groep zes van de lagere school heb ik aan mijn meester

gevraagd of ik een spreekbeurt over bijen mocht houden. Het was zo leuk! De meester kocht na afloop zelfs een potje honing van mij." In groep acht vroeg Jessy of hij weer een spreekbeurt mocht houden, dit keer over de Aziatische hoornaar. "Niemand in mijn klas begreep toen hoe gevaarlijk dit beestje is voor de biodiversiteit. En dit is echt wel heel belangrijk. Als je ziet hoe afhankelijk wij zijn van de bijen."

Aziatische hoornaar

Zowel Silvia als Jessy hebben vorig jaar geholpen met het opsporen van de Aziatische hoornaar in Purmerend. Silvia was ontspannen honing aan het slingeren in haar achtertuin, toen ze plots een Aziatische hoornaar op haar honingraam zag zitten. Alle alarmbellen gingen af binnen de bijenteeltvereniging. Met veel hulp van diverse leden, omwonenden en de gemeente is na vijf dagen het nest gevonden en vernietigd. "Ik was zo dichtbij," herinnert Jessy zich. "Ik had goed gekeken naar de vliegroutes vanaf de wijkpotten. Ik trok een cirkel op de kaart en in die cirkel zat het nest, maar ik heb hem nooit zien hangen. Maar gelukkig is het nest verwijderd."

Geconcentreerd controleren Silvia en Jessy de ramen

Jessy heeft de koningin gevonden. Jij ook?

Honing

"Wat vind je het allerleukste aan bijenhouden?" vraag ik. Zonder enige vorm van twijfel antwoordt Jessy: "Honing slingeren. Dat is zo leuk!" De potten honing verkoopt Silvia aan de deur, maar Jessy had grotere plannen. "Ik ben naar de lokale supermarkt gegaan en vroeg aan de eigenaar of ik daar mijn honing mocht verkopen. Zo gezegd, zo gedaan; we kregen een kraampje voor de ingang van de supermarkt. Binnen een paar uur waren alle potten al verkocht", lacht Jessy. "En dit doen wij nog steeds, twee keer per jaar."

Koningin zoeken

"Kom, we gaan naar de bijen bij het dierenasiel," stelt Silvia voor.

"Hoe kom je erbij om bij een dierenasiel bijen te houden," vraag ik haar. "Een dierenasiel vangt dieren op, dus waarom geen bijen, dacht ik. Ik heb vorige week een zwerm geschept en daar neergezet. We gaan even kijken hoe het met het volk gaat. De zesramer waar het volkje in zit heb ik binnenkort nodig voor een kunstzwerm. Dus gaan we het volk overzetten in een grote

De toen nog 8-jarige Jessy ontzegelt een honingraam

kast, die staat er al. De kasten zijn van piepschuim, voornaamste reden om deze kasten te gebruiken is temperatuurbehoud in de kast en het gewicht van de kasten. Die houten kasten zijn zo zwaar om te tillen." Jessy haalt ieder raam voorzichtig uit de kast. "En? Wat zie je?" vraagt Silvia. Stuifmeel en nectar zijn snel gevonden. De bijen hebben al wat kunstraat uitgebouwd,

maar eitjes zijn lastig te spotten. Met beleid bekijkt en draait Jessy de ramen. Nog steeds geen koningin. Hij haalt het laatste raam uit de kast, nog steeds geen spoor van de koningin. Jessy draait het raam en ineens: "Ja! Kijk daar loopt de koningin". Zij krijgt een groene stip op haar rug. "Zo, nu kunnen we haar makkelijker vinden." ●